

Breze.

Spisal E. Gangl.

Lezusa v naročju, bosonoga in gologlava — tako je hodila Mati božja po svetu. Svoje božje dete je pritiskala k sebi in hodila je okolo, uživati lepoto božjega stvarstva. Dospela je kraj travnika. Velik je bil in lep, in potoček je žuborel tamkaj, in breze so rasle ob njegovih bregovih. Bile so tanke in belokože in imele so široke, ravno razrasle veje, polne mehkih, šumečih listov.

Izza daljnih gorá prihrumi nevihta. Grozeče se krešejo bliski nad gorami, in temni oblaki se kupičijo v čudno oblikovanih skupinah. Grom bobni in odmeva od skalnatih sten.

„Kaj bo, ako naju ujame naliv?“ vzdihne Marija in se ozre plašno okrog, ni li nikjer varnega zavetja.

Nikjer varnega zavetja!

Tedaj pa pogleda breze, tanke in belokože. Zaprošili so listi, mehki in šumeči: „Pridita semkaj! Damo vama varno streho.“

In Marija prihiti z Jezusom pod breze. In breze pripognejo široke, ravno razrasle veje, polne mehkih, šumečih listov.

Zato so veje brez pripognjene še današnji dan.

Orel in črv.

Spisal E. Gangl.

Izkušajva svoje moči,“ reče orel.

„Izkušajva svoje moči,“ reče črv.

Sklenila sta, da preženeta človeka in zagospodujeta namesto njega vesoljnemu stvarstvu.

In pride človek. Udari z nogo po tleh, da se dvigne izpod nje prah, nameri puško in išče z jasnim pogledom orla.

Orel razvije brza krila in splava v svoje kraljevstvo, v sinje višave; črv se vije in krči in krči in vije v svoje kraljevstvo, v umazani prah.

Človek pa ostane gospodar vesoljnemu stvarstvu.

